

poesie

Ana Blandiana

Pe numele adevărat Otilia Valeria Coman, s-a născut la 25 martie 1942 în Timișoara, în familia Otiliei (n. Diacu) și a lui Gheorghe Coman. Studii liceale la Oradea (1955-1959). Absolventă a Facultății de Filologie a Universității din Cluj (1962-1967). Redactor la revistele *Viața studentescă* și *Amfiteatru* (1968-1974); bibliotecară la Institutul de Arte Plastice “Nicolae Grigorescu” (1975-1977); redactor la Uniunea Scriitorilor din România. Bursieră a Universității Yowa City (decembrie 1973 — mai 1974). Debut publicistic în *Tribuna* (1959). Debut editorial cu *Persoana întâi plural* (1964). Premiul Herder (Viena, 1982). Premiul Național de Poezie “Mihai Eminescu” (1996). Președintă a PEN-Clubului român (1990); președintă și vicepreședintă a Alianței Civice (1991-1996); din 1995, președintă a Fundației Academia Civică.

Opera poetică:

Persoana întâi plural (1964); *Călcâiul vulnerabil* (1966); *A treia taină* (1969); *Cincizeci de poeme* (1970); *Octombrie, noiembrie, decembrie* (1972); *Poezii* (antologie, 1974); *Somnul din somn* (1977); *Poeme* (colecția “Cele mai frumoase poezii”, 1978); *Ochiul de greier* (1981); *Ora de nisip* (antologie, 1983); *Stea de pradă* (1985); *Poezii* (antologie, B.P.T., 1989); *Arhitectura valurilor* (1990); *100 poeme* (1991); *În dimineața de după moarte* (1996); *La cules de ingeri* (antologie, 1997); *Balanța cu un singur talger* (1998); *Soarele de apoi* (2000); *Refluxul sensurilor* (2004).

Ana
BLANDIANA

Opera poetică

I

CARTIER

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 24 05 87, tel.: 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@gmail.com

www.cartier.md

Difuzare:

București: Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2.

Tel./fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@gmail.com

Chișinău: bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, sectorul Ciocana. Tel.: 34 64 61.

Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

LIBRĂRIILE CARTIER

Casa Cărții Ciocana, bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, Chișinău. Tel.: 34 64 61.

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel./fax: 24 10 00.

Librăria Vărul Shakespeare, str. Șciusev, nr. 113, Chișinău. Tel.: 23 21 22

Colecția *Poesis* este coordonată de Em. Galaicu-Păun

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Em. Galaicu-Păun

Coperta: Vitalie Coroban

Design: Marina Fusa

Tehnoredactare: Marina Fusa

Prepress: Editura Cartier

Tipar: Tipografia Centrală (nr. 5064)

Ana Blandiana

OPERA POETICĂ I

Ediția I, martie 2008.

© Editura Cartier, 2008, pentru prezenta ediție.

Această ediție a apărut în martie 2008 la Editura Cartier.

Toate drepturile rezervate. Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Blandiana, Ana

Opera poetică : [versuri în 2 vol.] / Ana Blandiana; cop. : Vitalie Coroban, – Ch. : Cartier, 2008 (F.E.-P.

“Tipogr. Centrală”). – ISBN 978-9975-79-457-2. – (Col. “Poesis” / coord. : Em. Galaicu-Păun)

Vol. 1. – 2008. – 228 p. – ISBN 978-9975-79-458-9 : 1000 ex.

821.135.1-1

B 56

PERSOANA ÎNTÂIA PLURAL
(1964)

COPILĂRIE

Din oglindă mă privea un trup firav
Cu claviatura coastelor distinctă,
Inima-apăsa pe clape grav
Și-ncerca să-apară în oglindă.

N-am văzut-o niciodată, dar știam,
Ca-ntr-un joc de-a baba-oarba, că-i ascunsă
(Precum inima salcâmului din geam
Coșul pieptului de crengi o face frunză).

Mă-ntrebam de unde l-a-nvățat și dacă
E aieva cântu-i uniform,
Și ca nu cumva în somn să tacă,
Mi-era frică seara să adorm.

ÎNVINGĂTORI

Fusese furtună pe câmp și anume
Să-nvingem furtuna ieșisem cu arcuri pe câmp.
Învingători ne-ntorceam fluturând peste lume
Cerul senin ca pe-un panaș puțin strâmb.

Arcul de vișin petrecut peste umăr și eu
Mi-l legănam fericită în rând cu băieții,
Cu demnitate, în urmă, ca pe-un trofeu,
Târam tăcuți pisica moartă a ceții...

Dar când am intrat în oraș, speriată,
Bucuria ni s-a-nchircit în plămâni ca un chist,
Și ne-am înspăimântat privind, deodată,
Acel oraș al nostru, trist.

Dărâmiturile, cunoscute, murdare de soare,
Ne înșfăcau privirile brutal ca-n clești –
Treceam pe străzi ca pe ciudate maxilare
Cu dinții scoși și răni grotești.

Arcul de vișin uitat pe umăr se legăna,
Călcam molozul cu ură în rând cu băieții –
Pe dureroase străzi de mahala
Târam tăcuți pisica moartă a ceții.

DESCÂNTEC DE PLOAIE

Iubesc ploile, iubesc cu patimă ploile,
Înnebunitele ploi și ploile calme,
Ploile feciorelnice și ploile-dezlănțuite femei.
Ploile proaspete și plictisitoarele ploi fără sfârșit,
Iubesc ploile, iubesc cu patimă ploile,
Îmi place să mă tăvălesc prin iarba lor albă, înaltă,
Îmi place să le rup firele și să umplu cu ele în dinți,
Să ametească, privindu-mă astfel, bărbații.
Știu că-i urât să spui “Sunt cea mai frumoasă femeie”,
E urât și poate nici nu e adevărat,
Dar lasă-mă atunci când plouă,
Numai atunci când plouă,
Să rostesc magica formulă “Sunt cea mai frumoasă femeie”.
Sunt cea mai frumoasă femeie pentru că plouă
Și-mi stă bine cu franjuria ploii în păr,
Sunt cea mai frumoasă femeie pentru că-i vânt
Și rochia se zbate disperată să-mi ascundă genunchii,
Sunt cea mai frumoasă femeie pentru că tu
Ești departe plecat și eu te aștept,
Și tu știi că te-aștept,
Sunt cea mai frumoasă femeie și știu să aștept
Și totuși aștept.

E-n aer miros de dragoste viu,
Și toți trecătorii adulmecă ploaia să-i simtă mirosul,
Pe-o asemenea ploaie poți să te îndrăgostești fulgerător,
Toți trecătorii sunt îndrăgostiți,
Și eu te aștept.
Doar tu știi –
Iubesc ploile,
Iubesc cu patimă ploile,
Înnebunitele ploi și ploile calme,
Ploile feciorelnice și ploi-dezlănțuite femei...

RECOLTĂ

Cerul începe din creștetul spicelor,
De parcă fiecare din ele-ar purta
Pe cap un vas mare umplut cu cer fierbinte,
Și vântul, mișcându-le fruntea,
Vinul cerului l-ar clătina.

Cerul începe din creștetul spicelor,
Și atunci când sub secerătoare
Spicele se vor frânge cu duioșie, căzând,
Va părea doar că se-apleacă atente să pună
Vasul cu cer pe pământ.

GLUMĂ

Vântul tânăr a furat hainele copacilor
Și aleargă cu ele hohotindu-le peste câmp,
Copacii au rămas cu trupurile goale în ploaie,
Să schelălăie tragic și tâmp.

Țepeni și negri, cu pielea urâtă,
Cu virilitatea de mult rătăcită prin zbârcituri
Copacii impudici sunt caricatura hilară
A îmbătătoarei păduri.

Dar sub mângâierea savantă a ploii,
Satiri vegetali, copacii cu seva-n uncrop
Încep să își joace pe șolduri inelele anilor,
Zănatnici dansând hoola-hop.

DANS ÎN PLOAIE

Lăsați ploaia să mă îmbrățișeze de la tâmpile până la glezne,
Iubiții mei, priviți dansul acesta nou, nou, nou,
Noaptea-și ascunde ca pe-o patimă vântul în bezne,
Dansului meu i-e vântul ecou.

De frânghiile ploii mă cațăr, mă leg, mă apuc
Să fac legătura-ntre voi și-ntre stele.
Știu, voi iubiți părul meu grav și năuc,
Vouă vă plac flăcările tâmpelilor mele.

Priviți până o să vi se atingă privirea de vânt
Brațele mele ca niște fulgere vii, jucăușe –
Ochii mei n-au cătat niciodată-n pământ,
Gleznele mele n-au purtat niciodată cătușe!

Lăsați ploaia să mă îmbrățișeze și destrame-mă vântul,
Iubiți-mi liberul dans fluturat peste voi –
Genunchii mei n-au sărutat niciodată pământul,
Părul meu nu s-a zbătut niciodată-n noroi!

CĂLCÂIUL VULNERABIL
(1966)

DARUL

Tragic mi-e darul, asemeni pedepselor vechi.
Ce strămoș mi-a greșit ca să-i port – lauri – vina?
Tot ce ating se preface-n cuvinte
Ca-n legenda regelui Midas.

Aproape mi-l simt pe regele mort de blestemul
Ca mâna lui să prefacă în aur orice,
Să moară flămând pentru că pâinea uscată în aur
Nu mai putea s-o mănânce, nici apa s-o roadă.

Cerul nu pot să-l privesc – se înnoarează de vorbe,
Merele cum să le mușc împachetate-n culori?
Dragostea chiar, de-o ating, se modelează în fraze,
Vai mie, vai celei pedepsite cu laude.

Vai mie, vai, arborii nu scutură frunze,
Numai cuvinte cad toamna bătrâne și galbene,
Munții înalți îi iubesc, dar se clatină munții
Sub povara împerecheatelor sunete.

Aș vrea să adun vorbele toate-ntr-un loc.
Să le aprind, să dezbrac lumea de ele,

Dar s-ar scoroji trupul lumii asemeni
Frumosului prinț cu piele de porc din poveste.

O dată cu ele ar arde și lumea lipită
Pe partea interioară-a cuvintelor, ca-ntr-un album...
Nu știu eu oare desparte sau nici nu se poate desparte
Lumea de lumea cuvintelor mele de-acum?

ÎNTOARCERE

Din aventura de a fi cinstit
Învingător acasă mă întorc.
De câte generații am plecat?
Nu-mi amintesc și nu mai știu de unde.

Port aștrii toți cu mine să le-arăt
Grădina pentru care să-ncălzească,
Și munții-mi cer să-i duc înspre pământul
Pe care să-și zidească înălțimea,

Și păsările se rotesc și-ntreabă
Unde să-și pună cuibul, și nesfârșite turme
Vin după mine și așteaptă locul
Unde să stea și să se înmulțească.

Eu spun: "O clipă numai așteptați,
Locul de unde am plecat e-aproape,
O clipă încă, trebuie să fie
Un loc stabil, un singur loc stabil..."

Dar totul e fluid în jur. Eu caut
Și-s obosit de moarte și de mers,
Silit să port rigid în mine punctul
De sprijin pentru univers.